

Η Παγίδα της Δωρεάς οργάνων

Ήταν καλοκαίρι του 1998 (πριν από οκτώ χρόνια δηλαδή), όταν αποφάσισα να γίνω δωρητής ιστών και οργάνων, με σκοπό να βοηθήσω ορισμένους συνανθρώπους μου μετά το θάνατό μου, από τη στιγμή που θα είχαν ανάγκη κάποιο από τα (άχρηστα πλέον για εμένα) όργανά μου.

Έτσι και έγινε και για αρκετό καιρό, παρέμενα ήσυχος (όσο όμως και αδιάφορος για να ερευνήσω πιο προσεκτικά το θέμα), πως έκανα το καθήκον μου σαν άνθρωπος όπως θα το ήθελε ο Θεός .

Εκείνος όμως που ορίζει αλλά και διαχωρίζει ποιο πραγματικά είναι το καλό, δεν με άφησε για πολύ καιρό στην ηρεμία της πλάνης μου, παρέχοντάς μου τα ερεθίσματα εκείνα έτσι ώστε να αρχίζω να προβληματίζομαι .

Στην αρχή , εντύπωση μου προκάλεσαν κάποιες συζητήσεις που είχα με δύο φιλικά μου πρόσωπα (γιατροί και οι δύο αλλά με διαφορετική ειδικότητα ο καθένας), σχετικά με ορισμένα «ύποπτα περιστατικά» που συνέβησαν στην Ελλάδα και σε άτομα που ήταν δωρητές ιστών και οργάνων, κατά τη διάρκεια της νοσηλείας τους σε διάφορα νοσοκομεία! Μου ανέφεραν ενδεικτικά κάποιες «λανθασμένες» κινήσεις ορισμένων (οι οποίοι θέλουν να ονομάζονται γιατροί αλλά στην ουσία μόνο το συμφέρον της υγείας των δωρητών ιστών και οργάνων δεν υπηρετούν), που στάθηκαν αρκετές για να μετατρέψουν κάποιους ανύποπτους ασθενείς-δωρητές (των οποίων η κατάσταση της υγείας εξελισσόταν απόλυτα ομαλά) σε «αποθήκες ανταλλακτικών»!

Αφού τα κράτησα όλα αυτά σε κάποια άκρη του μυαλού μου, ύστερα από ένα μικρό χρονικό διάστημα άρχισε να διαφαίνεται ο δρόμος, που έμελλε να με οδηγήσει στην πηγή της αλήθειας .

Πιο συγκεκριμένα , καθώς ξεφύλλιζα μία εφημερίδα συνάντησα ένα άρθρο κάποιου Μητροπολίτη, το οποίο είχε ως θέμα τη δωρεά ιστών και οργάνων. Εκεί ο Σεβασμιότατος ανέφερε χαρακτηριστικά , πως «η πολυδιαφημισμένη αυτή πράξη είναι στην ουσία ένας φόνος, αφού για να είναι χρήσιμα τα όργανα που θα αφαιρεθούν πρέπει ο δότης να είναι ζωντανός!!! Ο άνθρωπος όμως σαν δυσνόητο ον που είναι, αποτελείται από σώμα και ψυχή και κατά συνέπεια δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, ποιες μυστικές ενέργειες μπορεί να πραγματοποιεί με την αθάνατη ψυχή του (αν και κλινικά ή εγκεφαλικά «νεκρός»), εκείνη τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Αν δηλαδή έχει στραφεί προς τον Θεό για να ζητήσει συγχώρηση για τις αμαρτίες του, κατανοώντας τη ματαιότητα αυτού του κόσμου (πράγμα πολύ πιθανό αν αναλογιστούμε την τραγική σωματική του κατάσταση, την οποία ψυχικά αντιλαμβάνεται και βιώνει), αν εμείς διακόπτουμε βίαια κάτι τέτοιο, κάτι που για εκείνον αποτελεί την τελευταία προσπάθεια αποκατάστασης της Σχέσης του με τον Θεό, όπως επίσης και αν αιτείται μία ακόμα ευκαιρία Σωτηρίας, για να αξιωθεί να μετανοήσει πραγματικά όπως ο Κύριος ορίζει και προτρέπει, για να συγχωρήσει, να εξομολογηθεί, να μεταλάβει, να κάνει δηλαδή τις Πράξεις εκείνες οι οποίες είναι ικανές να τον οδηγήσουν στη Βασιλεία του Δημιουργού του. Ας σκεφτούμε πως αυτά τα αιτήματα δικαιούται να τα ζητήσει, αφού είναι ακόμα ζωντανός!».

Έπειτα από όλα αυτά, εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς το πόσο πιθανό είναι να εισακούσει ο Θεός τα αιτήματα ενός τέτοιου ανθρώπου και να του επιτρέψει να επανακτήσει την υγεία του, έτσι ώστε να μπορέσει αυτοθελήτως να προετοιμαστεί κατάλληλα για το «Μεγάλο Ταξίδι».

Αξίζει επίσης να τονιστεί πως αυτή είναι μία μόνο από τις αιτίες, που ο Θεός μπορεί να καταστήσει υγιή και πάλι κάποιον που θεωρείται κλινικά ή εγκεφαλικά «νεκρός», αφού δεν είναι δυνατό να εξερευνήσουμε την Πνευματικότητα του Κυρίου, η Οποία παραμένει ακατανόητη αλλά και ασύλληπτη.

Έχοντας λάβει υπόψη μου όλα εκείνα που διάβασα στο συγκεκριμένο άρθρο, έκρινα πως θα ήταν αναγκαίο να ακούσω και την άποψη της ιατρικής και για το λόγο αυτό επισκέφθηκα ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της χώρας , το νοσοκομείο στο οποίο είχα γίνει δωρητής ιστών και οργάνων.

Εισερχόμενος εκεί κατευθύνθηκα προς την αρμόδια Υπηρεσία (Εξωνεφρικής Κάθαρσης και Μεταμοσχεύσεων), ζητώντας κάποιον υπεύθυνο για να συζητήσω λίγο μαζί του. Χωρίς να το επιδιώξω με παρέπεμψαν στον Διευθυντή

της Υπηρεσίας, ο οποίος έδειξε πρόθυμος να με ακούσει.

Ξεκινώντας τη συζήτηση τον ρώτησα εάν ο δότης είναι ζωντανός κατά τη διάρκεια της αφαίρεσης των οργάνων του, καθώς και με ποιο τρόπο γίνεται η όλη διαδικασία .

Η απάντησή του ήταν απόλυτα διαφωτιστική: «Για να έχουμε τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουμε τα όργανα ενός δότη, πρέπει οπωσδήποτε να του τα αφαιρέσουμε ενώ αυτός είναι ακόμα ζωντανός!!! Και για να είμαστε απόλυτα σίγουροι πως δεν πρόκειται να ξυπνήσει, ο αναισθησιολόγος τον υποβάλλει σε ολική νάρκωση(!), με σκοπό να διασφαλιστεί έτσι η ομαλή εξέλιξη της επέμβασης»!!!

Προσπαθώντας να συγκρατήσω τον εαυτό μου και εκτιμώντας παράλληλα την ειλικρίνειά του, τον ρώτησα όσο πιο ήπια μπορούσα αν κατά την άποψη της επιστήμης, υπάρχουν πραγματικά πιθανότητες να ξυπνήσει ένας τέτοιος ασθενής, αφού με τη μεγάλη πρόοδο που παρουσιάζει η ιατρική, ανθρώπους που σήμερα τους θεωρεί κλινικά ή εγκεφαλικά «νεκρούς», σε λίγα χρόνια μπορεί να τους δίνει ελπίδες επαναφοράς.

Και αυτή του η απάντηση όμως ήταν το ίδιο ειλικρινής αλλά και το ίδιο εξοργιστική με την προηγούμενη: «Για να τον υποβάλλουμε σε ολική νάρκωση ασφαλώς και υπάρχουν πιθανότητες να ξυπνήσει!!! Και όπως σωστά παρατήρησες, η ιατρική καθώς και γενικότερα η επιστήμη, λόγω της εξέλιξης είναι συχνά υποχρεωμένη να αναθεωρεί τις απόψεις της».

«Άρα πρόκειται για φόνο!» συμπέρανα και χωρίς να συνεχίσω άλλο τη συζήτηση, ζήτησα τη διαγραφή μου από τους καταλόγους των δωρητών ιστών και οργάνων του νοσοκομείου, για να πάρω τη διαβεβαίωση πως ύστερα από κάποιες ημέρες, θα λάμβανα το χαρτί της διαγραφής στο σπίτι μου (όπως και έγινε).

Το μέγεθος της αμαρτίας αυτής όμως, είναι πολύ μεγαλύτερο και δεν περιορίζεται μόνο στο φόνο της ιατρικής, αλλά προεκτείνεται και στον ίδιο το δότη με τη μορφή της αυτοκτονίας, αφού ο καθένας που αποφασίζει να δώσει τη συγκατάθεσή του για κάτι τέτοιο, στην πραγματικότητα εξουσιοδοτεί με τον πιο επίσημο τρόπο κάποιους που θέλουν να λέγονται γιατροί, κάποιους που γνωρίζουν ότι έχει πιθανότητες να ξυπνήσει και για το λόγο αυτό λαμβάνουν τα μέτρα τους για να μην ξυπνήσει, όχι να τον γιατρέψουν, αλλά να τον τεμαχίσουν ζωντανό! Και όπως μας προειδοποιούν οι Άγιοι με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, εκείνον που αυτοκτονεί δεν επιτρέπεται να τον κηδεύει η Εκκλησία, διότι ο Θεός τον κατατάσσει χωρίς Κρίση στους κολασμένους, σε εκείνους δηλαδή που θα οδηγηθούν οριστικά στην κόλαση κατά την Ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου μας.

Ας σταματήσουν λοιπόν τα παιχνίδια με τις ανθρώπινες ζωές κάποιοι «επιστήμονες», διότι είτε βρίσκονται στον κλάδο της Γενετικής (όπου και εκεί τα ίδια κάνουν με τα έμβρυα , τα οποία δεν τα θεωρούν ανθρώπους!), είτε βρίσκονται στις Μεταμοσχεύσεις, το ψέμα που χρησιμοποιούν ως άλλοθι είναι το ίδιο: « Όλα γίνονται για το καλό των ανθρώπων ».

Και ας φροντίσουμε να ενημερωνόμαστε περισσότερο και εμείς, προτού λάβουμε κάποια τόσο επικίνδυνη απόφαση, αλλά και να ενημερώνουμε παράλληλα και όσους δεν γνωρίζουν, διότι η αδιαφορία για ορθή και αντικειμενική ενημέρωση σε τόσο σοβαρά θέματα (θέματα κυριολεκτικά ζωής και θανάτου), μπορεί να αποδειχθεί η αιώνια Καταδίκη μας .

Τέλος, θα ήταν μεγάλη παράλειψη να μην αναφερθώ ως κατηχητής, σε μία ακόμη λανθασμένη απόφαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, η οποία αποφάσισε να γίνουν τα μέλη της (τα οποία σέβομαι και τιμώ απόλυτα ως Ιερείς) δωρητές οργάνων!

Από το 1998, χρονιά κατά την οποία ανέλαβε τα καθήκοντα του Προέδρου της Ιεράς Συνόδου, ο Μακαριότατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κύριος Χριστόδουλος , η Ιερά Σύνοδος έχει λάβει (εκτός από την συγκεκριμένη) και άλλες τραγικές αποφάσεις, παντελώς αντίθετες με τους Αγίους και Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας μας, όπως για παράδειγμα: α) Να υποδεχθεί τον Πάπα ως αρχηγό Εκκλησίας (!), από τη στιγμή που όλοι οι Άγιοι της Πίστεώς μας αποκαλούν τον Πάπα αρχιαιρεσιάρχη (αφού από αυτόν προήλθε το Σχίσμα της Εκκλησίας, αλλά και οι

μεγαλύτερες αιρέσεις που υπάρχουν σήμερα στον πλανήτη) και μας προτρέπουν να τον αποφεύγουμε (για το ρόλο που διαδραματίζει με το αξίωμά του τόσους αιώνες μέσα στο Χριστιανισμό, αλλά και για τα δεινά που του προκάλεσε και συνεχίζει να του προκαλεί, παραμένοντας αμετακίνητος στις αιρετικές απόψεις του και διατηρώντας έτσι διασπασμένο το Ποίμνιο του Χριστού), όπως κάποιος αποφεύγει το φίδι. β) Να καταργήσει τους Ιερούς Εξορκισμούς(!), που οι ίδιοι οι Άγιοι έχουν γράψει και παραδώσει στην Εκκλησία, με σκοπό την καταπολέμηση των δαιμονικών πνευμάτων, τα οποία κατακυριεύουν ορισμένους συνανθρώπους μας. γ) Να αποφεύγει τόσο καιρό να καταδικάσει τις πράξεις ορισμένων Ιερέων, όπως επίσης και να επιβάλλει σε εκείνους τις ποινές που προβλέπουν οι Ιεροί Κανόνες της Εκκλησίας (ενώ είχε τα στοιχεία για κάτι τέτοιο), με αποτέλεσμα να σκανδαλιστούν εκατομμύρια πιστών, από τη στιγμή που οι εχθροί (και μη) του Χριστού, έφεραν στο φως της δημοσιότητας τα σκάνδαλα.

Βέβαια, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, ο μεγαλύτερος Προφήτης της Ορθοδοξίας, είχε επισημάνει στα Κηρύγματά του πως θα υπάρξουν σοβαρά παραπτώματα από Ιερείς στο μέλλον. Για τον λόγο αυτό δεν θα πρέπει ποτέ να ξεχνάμε την Προτροπή της Αγίας Γραφής, που μας διδάσκει «να πειθαρχούμε στον Θεό, περισσότερο από ό,τι πειθαρχούμε στους ανθρώπους».

Δόξα τω Θεώ που υπάρχουν ακόμη αρκετοί άξιοι Ιερείς στην πατρίδα μας, τους οποίους μπορεί να εμπιστευτεί ο πιστός λαός του Θεού, αφού ακολουθώντας την Αγία Γραφή και γενικότερα τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας μας, είναι σε θέση να καθοδηγήσουν με υπευθυνότητα και ασφάλεια το πλήρωμά Της.

Πηγή: WWW:Geocities.com

•